

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ'Ο Γράννης κι' ό Μαρης
μελούνε κι' απορεῖσ·

Γ.— "Οσο γιὰ τώρα βρὲ Μαρῆ δὲν θὰ τὴν σκαπουλίσῃς.
Γραφεῖα καὶ κατάστιχα ἐρμητικῶς θὰ κλείσῃς
κι' ἄν ἀπὸ πνεῦμα πονηρό
μᾶς ἔκανες τόσον καιρὸ
σκοτιμός τὸ ζευζέκη,
τώρα θὰ πᾶς στὰ Γιάννινα καὶ σὺ μὲ τὸ τουφέκι.
"Ας γέν' ή πένα σου σπαδὶ κι' ή Μούσα σου ἀσπίδα
κι' ἐμπρὸς ή τāν ή ἐπὶ τāν καὶ σὺ γιὰ τὴν πατρίδα.

Μ.— 'Εγώ....
Γ.— Σκασμὸς καὶ δὲν περνοῦν ή πονηρὶες σου ἄλλο.
βγαίνεις δὲν βγαίνεις μασκαρᾶ στὸ μέτρο θὰ σὲ βγάλω,
καὶ θὰ σὲ στείλω τοῦ 'Εντοῦ καὶ κείνος ἀς φροντίσῃ
ἔλλον ή εὔζωνα σοῦ στέκει νά σὲ ντύσῃ,
ή νὰ σὲ βάλῃ στ' ἄλογο, η νά σὲ κάμῃ ναύτη
ποὺ μόλις βλέπεις θάλασσα ξερνᾶς ἀπὸ σέ δαύτη,

Μ.— 'Εγώ...
Γ.— Σκασμὸς, κι' ἄν ἔκανες τόσον καιρὸ τὸ χάρα
κι' δὲν Ρουσσία τράβαες γιὰ νὰ γλεντᾶς μονάχα
πότα μὲ τὴν Μαρούσινκα καὶ πότα μὲ τὴ Σόνια,
ἐφέτο ήτοτ' ή ώρα σου νὰ πᾶς καὶ στὰ κανόνια.
Κι' ἄν πέρναες ἐδῶ κι' ἔκει
δὲν ζωὴ βασιλική
μὲ τὴς ἐφημερίδες,
νὰ πᾶς καὶ στὴ μεθόριο νὰ πιάσῃς μουστερῆδες.
Νὰ πᾶς κι' ἔκει στὰ σύνορα νὰ ἐργασθῆς μὲ ζῆλο
νὰ γράψῃς τὸ Σεφκέτ πασσᾶ συνδρομητὴ στὸ φύλλο.

Μ.— 'Εγώ...
Γ.— Κακὸς περίδομος καὶ φλάσκες δὲν θ' ἀκούσω.
κι' ἄν ἔχῃς μπάριτα καὶ νουνὸ τὸ γέρω Μονοκροῦσο
καὶ λὲς πῶς τρέχει κι' ἐνεργεῖ γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ σου,
τὸ Βενιζέλο ὑπουργὸ πῶς ἔχεις συλλογίσου
ποὺ δὲν τὸν πιάνουν εὔκολα τῶν βουλευτῶν ή τράτες
καὶ τόπο δὲν θὰ πιάσουν τοῦ μπάριτα σου ή στράτες.

M.
Γ.— Εμένα δῶς μονογενῆ μ' ἔξαιρεσαν ἐσχάτως.
Μονογενῆς δὲν εἰν' ἐδῶ παρὸ ὁ Χαριτάτος
καὶ σοῦπα πρὸ ἀστεῖα σου
οφίσῃς καταμέρος
καὶ κλεῖστε τὰ γραφεῖα σου
νὰσ· ἔτοιμος γραμμώς
εἰς κάθε φιλόποτε μονὸ τὸν Βενιζέλου νεῦμα.
Καὶ δπως σ' ἐνθουσιάζε τῶν ἐκλογῶν τὸ δεῦμα

κι' ἐπέταες τὴ σκούφια σου ὑπὲρ τοῦ Μονοκροῦσου,
ἔτσι νὰ σ' ἀγριέψουνε κι' ἦ σφαιρες τοῦ ἐχθροῦ σου.

"Ασε τὴ Μούσα τὴν τρελλὴ
καὶ τρέξε μ' εῦζωνος στολὴ
ἔκει ποὺ ὑπερήφανον τὸ ἔθνος σου σὲ στέλλει.
'Εκατατάχτηκες ἐσὺ;

Γ.— Γιὰ μὲν καὶ μή σὲ μέλλῃ.
Ἐγδο καὶ μέσ' τὸ Γρίμποβιο καὶ τότες μὲ τὴν Κούτρα,
ἐπῆρα καὶ τσοὺ τάσπασα τοῦν Τούρκων τὰ μοῦτρα.
καὶ τώρ' ἄν μὲ καλέσουνε, θὰ ξαγαπάω πρῶτος,
εἴτε γιὰ παραμάγερας, εἴτε γιὰ καμαρότος,
εἴτε γιά δ, τι ή πατρὶς νομίσῃ πῶς τῆς κάνει
γιὰ τὸ κλεινὸν στρατόπεδον ή πρόσληψις τοῦ Γιάννη.

Μ.— Μὰ λὲς νὰ γένῃ πόλεμος ή εἶναι διαδόσεις;
Γ.— Μωρὲ νὰ ἥσω βέβαιως πῶς δὲν θὺ τὴν γλυττώσῃς.
Γένη δὲν γένη πόλεμος, δὲν εἰν' ἀμφιβολία
πῶς θὺ φυλᾶς τὰ σύνορα καὶ σὺ στὴ Θεσσαλία
κι' ἄν ἀπὸ τὴν γυναικα σου δυσκόλως ἀποσπάσαι,
ἐφέτο θέλοντας καὶ μή
μὲ τὴ μεθόριο γραμμὴ
ἀγκαλιασμένος θᾶσαι.

"Ο Βενιζέλος τώχει πῆ στούς δημιοσιογράφους
πῶς πλέον δὲν ἀνέχεται ἀφ' τὴν Τουρκιά κολάφους
κι' αὐτά τὰ λόγια σκέψου τα καὶ μέσ' τὸ νοῦ σου βάρτα
καθόδον ή στὴ Λάρισσα, ή σίγουρά στήν 'Αρτα,
φρουρός τεμένους ιεροῦ ἐσὺ θά πᾶς νά γένης
καὶ πάθε κόλαφο Μαρῆ
ποὺ δὲν Σεφκέτ θὰ μᾶς βαρῷ,
ἐσὺ θὰ τὸν ξεπλένης.

Μ.— 'Ακούω...
Γ.— Μ' ὅσα κι' ἄν ἀκοῦς ὁ τύπος, βέβαιώνει
πῶς ή Τουρκιά στὰ σύνορα θεβίθηδες μαζίνει.
ἐμπρὸς λοιπὸν κανονικά
καὶ μήν ἀκοῦς τὰ φιλικά
τοῦ Τούρκου παραμύθια
εἰς δῶρας ποὺ μὲ τὸ κοιλὸ μαζώνει τὰ θεβίθηα,

Μ.— Φοβοῦμαι μὴ σὰν ἄλλοτε...
Γ.— Σκασμὸς καὶ μή φοβᾶσαι !
'Ο Βενιζέλος κυβερνᾷ
καὶ δὲν θὰ πάθης πουθενά
ἐκεῖνα ποὺ θυμάσαι !

Μὴν τὴς θυμᾶσαι τὴς ντροπὲς τὴς ἐποχῆς ἐκείνης
καὶ τῶν πολέμων τὰς δοιαῖςΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΝΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΠΟΤΣΑΡΙ ΛΗΞΟΥΤΡΙΟΥ
κι' ὑπὸ τὰ νεύματα τ' ἀνδρὸς ποὺν' ἀρετὴ γεμάτος

καὶ ἄνωθεν κατέπεσεν νὰ διοικῇ τὸ κράτος,
προχώρει μὲ τὸ ἀγδρεῖα σου προτεταμένα στήθη
καὶ βάρει τὸ ἀφιλότυμου τοῦ Τούρκου τοῦ ἔθετη.

Λησμόνησε τῆς ἐποχῆς
μὲ τὰς ὑποχωρήσεις,
ποῦταν ἡ κόττες ἡ παχὲς
στοὺς κάμπους τῆς Λαρίσης.

Λησμόνησε τὰ παλιγγά, λησμόνει τὰ γελοῖα
πολέμων καὶ ναυμαχιῶν χωρὶς ἐπιτελεῖα
κι' ἄν ἡ πατρὸς μωρὸς Μαρῷ στὰ δόπλα σὲ καλέσῃ,
κοσκινοτρύπι κάμετο τοῦ Ναστραδάν τὸ φέσι.

Ο Βενιζέλος διοικεῖ
κι' ἄν τὸ κανόνι τοξεῖ,
ἄλλοιμον τοῦ τοῦ Χακῆ
τὶ ἔχει νὰ τραβῖξῃ!

Μὴ δειλιάς ἄν ἔφεδρον τὸ ἔθνος σέ γυρεύει
γιατὶ καὶ μάγερα θὰ βρῆς ποῦ θὰ σου μαγερεύει
κι' ἀνδρείους θάγκης ἀρχηγὸν
νά δίχνουν τὰ κανόνια,
κι' ὅχι τὸ ἀρνιὰ καὶ τοὺς λαγοὺς
ποῦχες ἔκει ἡ τὰ χρόνια.

Εἶν' ἄλλοι χρόνοι καὶ καιροὶ
γιὰ τὴν Ἑλλάδα τώρα·
εἶν' ὁ Λευτέρης βρὲς Μαρῷ
ποῦ κυβερνᾶ τὴν χώρα·
δὲν εἶν' ἔκεινοι ποῦχερες οἱ βασιλεῖς τῆς τοέλλας
πῶπέρνανε τὸν πόλεμον ὡς εἶδος ταραντέλας.

Ἐτούμος νᾶσαι στὸ φτερὸ
καὶ ἔχειν τὸ Ζιζάνιον·
βάλε μπροστὰ σου τὸ Σταυρὸ
καὶ χύπα τὸ Κοράνιον
κι' ἔλπίζω πῶς μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ πανιερωτάτου,
ώσαν κυπαρισσόμηλα θά δίχτης Τούρκους κάτου.

M.— Λοιπὸν;

G.— Λοιπὸν καὶ ξελοιπὸν τὸ πνεῦμα τοῦ Λευτέρη
εἶναι νὰ πάρῃς τὸ δπλό σου καὶ νᾶσαι στὸ καρτέοι
κι' δταν ίδης πᾶς δὲ γάτα σῶσάλιωσε τὴ μύτη,
βάρτου νὰ τὸν ταράξουμε
δο ποῦ νὰν τὸ ἀλλάξουμε
φεγγάρι καὶ προφήτη.

Πρὸς τοὺς νέους κληρονομούς λέγε στέχους ἐκλεκτούς.

M.— Ἐμπρὸς ἀγνοὶ κι' εὐέλπιδες όωμνοὶ χωρὶς κηλίδα,
φορέσετε τὸ ἀμπέχωνον καὶ τὴν περισκελίδα
καὶ τὸ τουφέκι βάλετε περίφανοι στὸν δῆμο
κι' ἀνοίγετε τῆς πατρίδος σας δαφνοστρωμένο δρόμο.
Ἐμπρὸς γενναῖοι μου βλαστοὶ
σύρτε στὸ λόχο γελαστοὶ,
ἔκει ποῦ μυριαγάπτη γλυκειὰ πατρίδα στέκει
νὰ σᾶς στολίσῃ μὲ σπαθὶ κι' ἔλληνικὸ τουφέκι.

Ἐμπρὸς κι' ἄν ἡ μανοῦλα σας μὲ τὸ φιλὶ σᾶς στέρνει,
ἀγκάλη ἄλλη πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ θερμὴ σᾶς πέρνει
τὰ σᾶς χαρίσῃ τὸ ἀρματα πατέρων καὶ προγόνων
ποῦ μία τὸν ἐγέννησε, μία Ἑλλὰς καὶ μόνον !

Πάρτε βλαστοὶ μου τρυφεροὶ στὰ χερά σας τὸ ἀκραῖα,
τὴ γαλανὴ τὴν ξάστερη τῆς λευτεριᾶς σημαία
κι' ὑψώστε τὴν στὰ σύνορα μὲ μάρρος λιονταρίων.
Στάσου, Μαρῷ, νὰ πῶ καὶ γὼ δυὸ λόγια τοῦ παιδῶνε !

G.—

Γενναῖοι νεοσύλλεκτοι ἀκούσετε τὸ Γιάννη !
Μὴ πρῶτο ποῦ σᾶς ντύσουνε δίχτητε στὸ καζάνι
ἢ σ' ὅποια συναντήσετε μπροστά σας παραμάνα,
καὶ τὸ ὄνειρόν σας πάντοτε νὰ εἰν' ἡ κουραμάνα !
Μήν ἀρκινήσετε καὶ σεῖς τής ίδιες ιστορίες
πώλανε στὰ χρόνια μους ἡ ἄλλες ἐφεδρείες,
γιατὶ ἐτότες, βρὲ παιδιὰ, Ἀνόρθωσις δὲν ἦτο
κι' δο πολὺ κι' ἀν ἔτρωες δὲν ἐπαρατηρεῖτο.

"Αν ἔχετε καθὼς κι' ἐμεῖς καὶ σεῖς τὴν ίδια γνώμη,
συλλογιστήτε το καλὰ γιατὶ εἴναι νέοι νόμοι.
Δὲν εἶναι τώρα στὸ στρατὸ ἔκειν' ἡ ἀναρχία
πώλεφταμ' ὅλο τὸ φαῖ μέ τὸν ἐπιλογία !

Tώρα μὲ τὴν Ἀνόρθωσι, ὅπου νὰ βάρτε χέρι,
θὰ βρῆτε σάν τὸ διάολο μπροστά σας τὸ Λευτέρη
παρά νὰ φυλαώσαστε ἀπὸ λαθροχειρίες.
M.— Μωρὸς ἄσε νὰ μιλήσω γώ καὶ πάψε τοῦ μωρίες !

Φορέσετε γενναῖοι μου μαζύ μέ τὴ στολή σας,
τὸ θάρρος ποῦ ἀνέκαθεν ἡ ἔνδοξος φυλή σας
φορούσε καὶ συνέτριβε τυραννικάς ἀλύσσεις.
δεῦτε πῶς δὲν μαραίνεται ἡ τῶν ἥρωων φύσις
ἄλλ' ἐν δοξοῦντι λευκῷ ἀκμαιοτέρα θάλλει.
G.— Σταμάτησε μωρὸς Μαρῷ νὰν τοὺς μιλήσω πάλι.

Μᾶς φοβερίζει βρὲ παιδιὰ, ὁ Τούρκος ὁ κανάγιας
κι' ἄν μὲ τὰ μοῦτρα πέσετε στὸν ἔρωτα τοῦ βάγιας
καὶ δεῦτε ἔκει τὸ θάρρος σας καὶ τὴν παλληκαριά σας,
θᾶρτετε ναῦρετε τζαμιὰ στημένα στὰ χωριὰ σας.

Tὸν Τούρκο ζεματίσετε
ξιφτέρια τοῦ στρατῶνος
καὶ μὴν αἰχμαλωτίσετε
κουνέρτες τοῦ κοιτῶνος
ὅπως συχνὰ συνέβαινεν εἰς ἔφεδρειας ἄλλας.
M.— Τὰς τῶν προγόνων ἀρετὰς τηρεῖτε τὰς μεγάλας
κι' ἐμπρός εἰς τὸ καθῆκον σας μετὰ φιλοπατρίας.
G.— Χωρὶς νὰ εἶσθ' ἔξαδελφοι μὲ τὰς ὑπηρετίας.

M.— Τὸ ἔθνος τὰς ἔλπίδας τοῦ σ' ἐσᾶς παιδιὰ στηρίζει.
G.— Ο Βενιζέλος κάστανα τοῦ Τούρκου δὲν χαρίζει,
κι' ἄν ἵσως πολεμήσουμε
προσέχετε στρατιῶτες
νὰ μὴν ὑποχωρήσουμε
τροχάδην σὰν ἐτότες.

M.— Ιδοῦτα χύσατε τιμῆς
στὰ πάτρια ἐδάφη.
G.— Μήν παίξετε καθὼς ἐμεῖς
κρυφτούλια στὸ χωράφι.
M.— Ακμαῖοι, γενναιόψυχοι, πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρεῖτε.
G.— Προσέχετε στὰ πουτουροῦ ποτὲ νὰ μὴ βαρεῖτε
ὅπως ἐμεῖς ἐκάψαμε φουσέκια μυριάδες
πολλάκις ἐκλαμβάνοντες τοῦ σπίγγους γιὰ χοτζάδες.
M.— Εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν μὲ θάρρος προγωρεῖτε.
G.— Τιμήστε τὰ δπλα σας γενναῖοι συμπολῖται.
'Αντίο κι' ὥρα σας καλὴ
καὶ τρέξετε στὰ σύνορα
νὰ βγάλετε τοῦ Μπαμπαλῆ
γένια, μαλλιὰ καὶ τούνορα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΕΟΙΓΡΙΟΥ

ZIZANION

Διάλογος πού ἀφορᾶ
τὴν ἐντοπία συφορᾶ.

Γ.— Τώρα πού λές μωρὲ Μαρῆ
μὲ τὰς ἀνωμαλίας,
ἄλλοι ἔνδιαφέρονται
ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας,
ἄλλοι μιλοῦνε κοντουροῦ
περὶ τῆς Τριπολίτιδος
κι' ἄλλοι πούς ὑποφέρουνε
ἐκ σκωληκοειδίτιδος
καὶ στὸ Σπιτάλιο Θέλουνε
νὰ γένουνε κονάκι,
πηγαίνουν μὲ σημείωσι
νὰ δροῦν τὸ Μιχαλάκη.

481

"Ἄλλοι μοῦ λένε δρὲ Μαρῆ
μετὰ χαιρεκαίς
πῶς κατεστράψῃ ἐντελῶς
διστόλος τῆς Τσουρκίας.
ἄλλοι στενοχωρεύονται
πῶς τὰ νερὰ ποὺ κάνει
στὸν κῆπο τῆς Γεωργικῆς
δὲν ἀφησαν ῥαπάνι,
περὶ πολέμου, δρὲ Μαρῆ,
μιλοῦνε μετὰ ζέσεως
αὐτοὶ ποὺ λόγους ἔχουνε
σπουδαίους ἔξαιρέσεως,
ἄλλοι θαρροῦν πῶς τεῦ Σεψκέτ
θα πιάσουνε τὰ γένια.,
ἄλλοι διὰ τὸ ἔλλειμμα
μιλοῦν τοῦ Κοριτσαλένια
καὶ στέκει μὲ τὰ στόματα
δικόσμος κεχηγότα
ν' ἀκούῃ χασιμέρηδες
ποὺ λένε τὰ γεγονότα.

482

Μ.— Τοῦ μακαρίτου προπαντὸς
μ' ἀπασχολεῖ τὸ ἔλλειμμα.
ἄλλα καὶ τὶ νὰ κάμουμε;
"Ισως καὶ θεῖον θέλημα
νὲ ἡτο μωρὲ Γιάννη,
ἔλλειμματίας πρὸς ήμᾶς
ο γέρων νὰ πεθάνῃ!
Ἐπιθυμούσα νάτανε,
σωστὰ καθὼς τ' ἀφίνει
μ' ἀφοῦ λιψὰ τὰ δρίσκουνε
τὶ διάσολο νὰ γίνη;
"Αν ἡταν" ἀπὸ ζώντας του
ν' ἀναφανῇ τὸ ἔλλειμμα,
μποροῦσε νὰν τὸν ἔφερνε
κανεὶς καὶ στὸ πλημμέλγια
ἐπὶ ἀπροσεξίᾳ
κι' ἀς ἔφερνε κι' αὐτὸς ἐμᾶς
ἐπὶ πλεονεξίᾳ!

483

Τώρα μ' αὐτὸν τὸν πόλεμον
καὶ τὰ δομιαρδαίσματα,
δαρέθηκα, μωρέ, Μαρῆ,
ν' ἀκούω σαλιαρίσματα
τοῦ καθενὸς τεμπέλη
περὶ τοῦ τί διερμάνει
καὶ διγλαύτος θέλει.
Καὶ σὲ ταῦτα δὲν μπορεῖς
νὰ πηγῆς τὸ καρτέζι σου
τοῦ διπλωμάτες ἔρχοντο
νὰ κρίνουνε μαῖνους,
ἄλλος μὲ παληγοκαπέλο
κι' ἄλλος μὲ μπερετόνι
τὴν δήλωσην τοῦ Αἰρενταλ,
τοὺς λόγους τοῦ Τιτόνι!

Τώρα Μαρῆ π' ἀνάστατον
διατελεῖ τὸ κράτος,
ἐπροσωποκρατήθηκε
κι' ὁ κύριος Κουράτος
καὶ παρακάπτω κύταξε
γά' δῆς ποὺς γράφουν ἄλλοι
τὰ αἴτια πωμπάσανε
τὸ φίλο στὸ τσουβάλι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΑΡΜΑΔΑ

'Η Τούρκηκη ἀρμάδα, ἡ φυσικαροῦ,
ἔβγηκε μὲ μποννάτσα σὰν τὸ λάδι
καὶ τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ κοντουροῦ
καὶ κρύβεται ἀπ' τὸ πρωτὸς ὡς τὸ βράδυ.

Κι' οἱ Ἰταλοὶ μὲ τὸ ἀνοικτὸ κανόνι,
τὴν κυνηγοῦν πέρι μάρε ἐ πέρι τέρρα,
γὰρ νὰ τὴν χάψουνε σὰ μακαρόνι
ἰν δύνι μόντο ἐν οὐνι μανιέρα.

Κι' ἔτσι ἡ δόλια ἀρμάδα ἀπ' ὕδρα σ' ὕδρα,
κρατῶντας εἰς τὴν πλώρη δάφνη ἀμάραντο
θὰ πλακωθῇ καὶ θὰ συρθῇ ἀπ' τὴν μπόρα
καὶ θαύρη τῶν παθῶν τῆς πτὰ τὸν. Τάραντο.

Φάλασταφ.

KONTAKION

Τῷ Μιχαλάκῃ τῷ Ζερβᾶ τὰ ρυμητήρια
ῶς ίντρωθέντα τῶν πολλῶν βασανιστήρια
καὶ εἰσελθόντα εἰς φιλάνθρωπα μαρτύρια.
Κι' ἐκείνων ποὺ τὸν εἶχαν στὸ στομάχι των
ἐν νέον τοὺς ἐκόλλησε στὴ δάκριν των,
ώς ἔχωντας τὴν Μέκαν ἀπροσμάχητον.

Ο γύφτος.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Παροκολούθουν προκῆδες δύο γιωστοὺς μου
μεσῆλικας, συζητοῦντας πολὺ ζωηρῶς. Ἡννόησα
ὅτι δὲν ἔπειρε νὰ τοὺς κατασκοπεύσω, ἀλλὰ ἡ πε-
ριέργεια ἐνίκησε τὴν κολοϊθμειαν καὶ ἀντὶ νὰ ἀπο-
μακρύνουμαι τοὺς ἐπλησίασα περισσότερον,

—Ποτὲ! "Ἐλεγεν ὁ μᾶλλον πρεσβύτερος." Αν πρό-
κειται νὰ τὴν πάροι αὐτὸς, καλλίτερα νὰ πάῃ στὸ
διάδολο δῶλας διόλου!

—"Ητο πλέον καταφανὲς ὅτι οἱ ἀνθρωποι διμιοῦ-
σαν διὰ ζητήματα οἰκογενειακῆς φύσεως καὶ μάλι-
στα περὶ γάμου, ἀφοῦ ἐπρόκειτο κάποιος νὰ τὴν
πάρῃ.

—Ἀπεφάσισα τότε νὰ ἀπομακρυνθῶ τελείως, ἀλλὰ
ἐσχεφῆμην διὰ τὸ ζητήματα θάτο πλέον γνωστὸν καὶ
εἰς ἄλλους ἀφοῦ ἔβγηκαν αὐτοὶ εἰς τὸ ὑπαιθρὸν νά
το κανονίσουν γεγωνῦσαι τὴν φωνῆ.

—Είσαι ἀναγκασμένος νὰ τὴν δώσῃς, ἔλεγεν ὁ ἀλλοι,
διότι αὐτοὶ σοῦ τὴν πέρονουν μὲ τὸ ἔτσι θέλω
καὶ τότε τὶ θά κάμης; Θά φανῆς κακὸς χωρὶς γοῦστο.

—"Α! Μὲ τὸ χέρι τους ἃς τὴν πάρουν! "Αλλάζει
τὸ πρᾶγμα. "Ἐγώ νὰ μή τὴν δῶσω μὲ τὴν θελησίν
μου!"

—Τὶ περίσσογον συνοικέσιον, ἔλεγα καθ' ξαντὸν!
Δυστυχισμένο κορίτσι!

—"Ἐγώ τὴν ἔδιδα μὲ δηληνοῦ μου τὴν εὐχαρίστησιν.
Ζημίαιν βεβαίως δὲν θὰ εἰκαμε ποτὲ.

—Θαιμάζω, ἀδελφέ, μὲ τὴν εὐκολίαν ποὺ γαρίζεις
ἔσυ τὰ ποάγματά σου! "Ἐλογάρασες πόσα ἐκατομ-
μύρια σοῦ στοιχίζει;

—"Εχασα τὴν ὑπομονὴν καὶ τοὺς ἐπλησίασα.

—Τὶ ἔχετε καὶ φωνάζετε μέσ' τὸ δρόμο;

—"Α! Τίποτε! Προσπαθῶ νὰ πείσω τὸν κύριον
ἀπὸ δῶ, διὰ τὸν δῆμον τὸν οὐδὲν λόγω μᾶς συμφέρει νὰ δώ-
σωμεν τὴν Σούδαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν!"

ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΡΙΤΩΝ

—Γνωρίζεσθε μὲ τὸν κύριον;

—"Οὐλ δὲν ἔχω τὴν τιμῆν.

—Είναι δὲ οἱ Παξινόπονοις ἀστίατος.

—Χαίρω πολὺ. Εἰλαθε σεῖς δὲ ὁ δποῖος πρὸς ἡμεδον
ἐκατασέσαις τοὺς ἀρτοὺς τοῦ Δημοτικοῦ Αρεο-
ποτείου;

—Μαλαστο. "Αλλὰ πῶς; Τόσην εγκυρωσιν σᾶς ἔχω
μὲ τὸ πρᾶγμα. Μήπος νομίσετε τῶν δὲν ἔκαμα
καλά;

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε ιατρε. Απενοντίας σᾶς
συγχαίρω διὰ τὸ θάρρος σας, διότι δὲν εἶναι μικρὸν
πρᾶγμα νὰ εὐδίσκη κανεὶς ἐλεύθερες εἰς τὰ ἔργα

τῆς μοναρχίας. Ἔγω ἔξησα εἰς τὴν Ρωσίαν πολ-
λά ἔτη καὶ γνωρίζω πολὺ καλὰ δροίας συνεπείας
ἔχει μία τοιαύτη τόλμη.

—Δὲν πρόκειται περὶ θάρρους κύριε μου. Εὑρῆκα
τήν ποιότητα μὴ σύμφωνον μὲ τὰς διατάξεις τοῦ
νόμου καὶ ἔξετέλεσα τὸ καθῆκον μου. Ἀπόδειξες
ἄλλως τε τῆς νομίμου ἐνεργείας μου εἶναι η καταδί^{κη}
τη τῶν ἀρτοποιῶν ὑπὸ τοῦ Πταισματοδικείου.

—"Ωστε σεῖς εἶσθε ἐντεταλμένος ὑπὸ τῆς πολιτεί-
ας νά ἐπιβλέπετε τὴν ἀγοράν;

—Καὶ ἐν γένει.
—Μάλιστα, καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν
δημοσίαν ὑγείαν.

Μή σᾶς παραξιφαίνεται ἀν αἱ δημιλίαι μου
εἰνε κακῶς περίεργοι, διότι είμαι ξένος καὶ φυ-
σικῶ τῷ λόγῳ πολὺ διάστημα τῶν ἐγχωρίων πραγμά-
των, πολὺ δὲ μᾶλλον τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων.
—Θοδα πρὸ τῶν μητῶν ἀπὸ τὴν Κεντρόφαν Ἀ-
φοικήν καὶ λόγῳ τοῦ ἔξαιρετου κλίματος ἀπεφάσι-
σα νά ἐγκατασταθῶ διοικικῶς ἐνταῦθα.

—Καὶ οὐνάζεσθε παρακαλῶ;

—Τύφος!!

·Ο Μυστικός.

ΑΡΩΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΕΡΓΟΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ

Μὲ τὴν πεποιθησίν διτι τὸ νέον Ἀδελφάτον τῶν
Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, τὸ ἀποτελεσθὲν ἔτ-
η ἐκ συμπολιτῶν ἐπιλέκτων, εὐηγνειδήτων καὶ ἀ-
νεξαρτήτων, θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐγενῆ
πρόθεσιν νὰ ἔργασθῃ καὶ πέραν τῆς ἀκτίνος τοῦ
Νοσοκομείου, συνιστῶν πρὸ παντὸς ποσθικῆς σκεψή-

ησιούς διὰ τὸ δάσος.
Τονίζουμεν τὸ σοδαρώς, διότι ἐγένετο ἀλλοτε μί-
α ἀπόπειρα πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ δάσους, ἀλλ'
ὑπὸ τοιούτους δρους ὕστε νὰ μή είναι δυνατὸν
εἰς ἐπιχειρηματίας εὔτε κανένα.

Ο μέγας οὗτος θησαυρὸς τῆς Νήσου θίτις μέ-
χρι σήμερον εδρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν αἰγο-
πικωνιών καὶ τῶν θλοτόμων, είναι μέγα λάθος,
ἄν δηλ. ἔγκλημα, νὰ παραμένῃ ἀκόμη κεκρυμμένος
εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Ἀδελφάτου.

Ανυπολόγιστος θὰ ἦτο η θλικὴ ὀψέλεια, τόσον
τῆς πόλεως δρου καὶ τῶν πέριξ χωρίων, παραχω-
ρουμένου τοῦ δάσους πρὸς ἐκμετάλλευσιν ήταν θὰ
παρῆγε πάντοτε συστηματική καὶ διαρκή ἔργα-
σίαν εἰς πλείστους.

Δὲν ἔννοιμεν βεβαίως νὰ ζημιωθῶσιν τὰ Κα-
ταστημάτα διὰ νὰ ὀψέλησουν τόν ξένως ἐ-
πιχειρηματίαν· ἐπιβάλλεται ἔμως νὰ παρέξωσι
πᾶσαν ἐπικτήν εὐκολίαν εἰς τοὺς δρους τῆς ἐκμε-
ταλλεύσεως, διότι δυσκόλως θὰ εὑρεθῇ ἀνθρωπος
εστις θὰ ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ ἐκεῖ τὰ χρήματα

ΕΚ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Η ΝΕΡΟΠΟΝΤΗ

Όχιτώ ἐβάριε ἀδύνατα
τοῦ Φόρου τὸ ὁωλόη,
ῶρα ποῦ κάθησε ἄρκοντας
θὰ πάγι στὸ κατώη
νὰ γδῆ μήν πᾶς ἡ δοῦλα του
ἢ τὸ ζουρλὸ παιδί του
δὲν ἔσφιξαν τὴν κάνουλα
καὶ ἥει τὸ βουτοῖ του

“Ωρα ποῦ τὸ Ληξούριον
γιά δείπνου πιτιέλλα
ψωνίζει ἀπὸ τοῦ Μάντουκα
τοῦ ἄμμου ἀπανέλια,
στιγμὴ ὅπου ὁ Κάτσονας
στοῦ Δρόσου τὰ θρανία
πολυλογάει σοβαρῶς
γι’ ἀλεύρια καὶ δελτία.

“Ωρα ποῦ ὁ Ξεδάχτυλος
μὲ τὴ νοικοκυρά του
πάει καὶ κάνει συντροφιὰ
εἰς τὰ πεθερικά του,
ῶρα δποῦ ἡ Μπάντα μας
προβάρει τὴν Πιπίνα
κι’ ὁ πεθερός μου κι’ ὁ Πασᾶς
τζογάρουνε κοντσίνα.

Τὴν ὥρα αὐτή, χωρὶς βροντὴ
τοῦ γέρω Καμινάρη,
χωρὶς καμμιὰ συζήτησι
τοῦ Σπύρου τοῦ Διβάρη,
χωρὶς γά κάμη ἔναν καυγᾶ
στὴ Μουσικὴ ὁ Βάσος
καὶ δυὸ χιλιάδες μπαστουνὶες
νὰ δώσῃ ὁ Κομηνάτος.

Μεμίας γιά ἑκάρικησι
ἢ ἄτιμος Λεβάντες
τοῦ μπουκαπόρτες ἀνοιξε
ἀπ’ ὅλες του τοῦ μάντες
καὶ βρέξε βρέξε’ ὁ ἄθεος
μᾶς ἔκαμε παποῦδι
ὅπου ἐμπατσελάρησε
τὸ Γιάννη τὸ Λυκούδη

Τέτοια βροχὴ ἀβάσταχτη
καὶ τέτοια συντελεία,
νάρτη τὸ κειλοπόταμο
στοῦ Φόρου τὴν πλατεία,
νὰ σύρῃ γίδες, ἄλογα,
ντριστέλια κρεβατιῶνε,
μάγγους, φιλοπαρέθυρα,
κυβελαριές σπητιῶνε,
νὰ συνεπάρῃ τοῦ λιθίες,
τοῦ ποταμὶες τοῦ δόμους,
νὰ μήν ἀφήσῃ γέφυρα,
νὰ κόψῃ τόσους δρόμους,
κι’ ὅλα τὰ Λουβερδένια
νὰ παρασυνοργιάσῃ,
δὲν τὴν θυμᾶται ἀνθρωπος
κανένας μές τὴν πλάση.

“Ἄλλα τὰ πῆσε στὸ Μερσιᾶ
κι’ ἄλλα στὴ Βουδαπέστη,
τὰ δένδρα τὰ τῆς γνώσεως
τ’ Ἀιζουλού τοῦ Φορέστη.
Τὰ κάβιολε τοῦ Καστανῆ
τὰ πῆσε στὴ Γεσθημανῆ.
Κι’ ἐμένανε τοῦ ἀμιουδαρές
δὲν μ’ ἀφησ’ ἔνα δέπι
(ἄν καὶ τὰ σιάζω παραμπόρος
ἀπὸ τοῦ θειᾶς τὴν τζέπη.)

Δὲν περιγράφει τὸ κακὸ
μ’ δσυ κανεὶς κι’ ἄν λέη.
γά βλέπης τὸ Ληξούριον
φάν κότορο νὰ πλέη,
καὶ τὸ Γιωργάκι τὸ Δαυῆ
κολάρους νὰ πετάῃ
καὶ μέδ’ ἄν ἀποδήμη τοῦ
σᾶν κλέρος νὰ βουτάῃ,
τὸν Κωστανῆ τὸν Πουλερό,
τὸν Τάση Λιβιεράτο
νὰ μή μπροστενε νάβρουνε
μέσ’ τὴ σαράγια πάτο!

Τοῦ Δρόσου τοῦ κακόμοιον
τῷ πέσαν τὰ νεφρά του
ποῦ ὅλη νύχτα’ βούταε
νάβριη τὴν πεθερά του.
Ποτὲ τέτοιο σπετάκολο
δὲν τὸ θυμᾶτ’ ὁ Κρέκας
ποῦνε μπαρτζέρης γέρωντας
ώσταν παπᾶς τοῦ Μέκας.

Τζώρτζης.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο ἀγαπητὸς μας φίλος καὶ συνεργάτης ὑπὸ τὸ
ψευδώνυμον «χωριάτης» κ. Παναγῆς Γεωργόπου-
λος ἢ Πακιδόλος ἐκ Μουσάτων, ἐνιηστεύσατο τὴν
δεστοιγίδα Αλεξάνδρα Η. Φόρτε ἐκ Μιχάτων
Ομαλῶν καὶ τοὺς συγχαρισμέθα ἐγκαρδίως εὐχόμε-
νοι πᾶσαν εὐτυχίαν. Εἰς βεβαίωσιν μᾶς ἀπέστειλε
καὶ τοὺς ὄραίους του στίχους.

ΤΗΝ ΕΥΡΗΚΑ!

Σιμά στὴ δίζα τοῦ βουνοῦ
μέσ’ τὰ καλιά κρυμμένη
ενδῆκα πάκανθωτονε
πέρδικα πλουτισμένη.

“Ομιορφη πετροπέρδικα
μ’ ὅλα της τὰ πλουνιδια,
μέ δύο μάτια σάν ἐλῆσ
καὶ σά σταθμά δυὸ φρύδια.
Τὰ βρόχα καὶ τὰ δύκτια μου
τὰ στέν’ δλόγυρα της,
κι’ ἔκεινη τοῦ ἐπινάξε
μέ κάρι τὰ φτερά της
Κι’ ὀλόχαρη ἐπέταξε
μέσα στὴν ἀγκαλιά μου
νά τρέφεται παντοτεινά
μέ τὰ γλυκά φιλιά μου.

ΣΤΙΧΟΙ ΦΙΛΙΚΟΙ

Απὸ τῆς Δευτέρας μέχρι τῆς Πέμπτης, παραμει-
ναν ἐνταῦθα ζενζόμενοι παρὰ τῷ βουλευτῇ κ. Θ.
Κοντομιχάλω, δ. κ. Κων. Σκόκος ἐδόπτης τοῦ Ἐθ-
νικοῦ ἡμερολογίου μετά τῆς κυρίας του.

“Ολως ἐκ τοῦ προχείρου δ. κ. Σκόκος περιέγρα-
ψε τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Κοντομιχάλου διὰ τῶν ἐ-
ξῆς στίχων.

Η ΛΑΝΤΕΡΝΑ

Βλέπεις ἔκεινο τὸ σπητάπι
κεῖ ἔξω στὴν ἀκρογαλαῖα
ποῦ λούζεται μέσα στὸ κῦμα
καὶ στῶν ζεφύρων τὰ φιλιά;

Ποῦ τὸ χαϊδεύοντες ἡ αὔρες
κι’ ἡ νύχτες τοῦ προνυμιούν;
Ποῦ γύρω οἱ βράχοι, τὰ βουνάζα
κι’ ἡ πρασινάδες τοῦ γελοῦν;

Ἐκεῖ ἔχει στήσει τὸ βωμό της
τοῦ Θοδωρῆ μας ἡ ψυχή
μακρούν ἀφ’ τοῦ κόσμου τῆς ἀστρίμες
σέ ἀγάπη, σκέψι, προσευχή.

Σάν ἔξωκλῆσι τῆς ἀγάπης,
σάν παλατάνη τῆς καρδας
ἀπ’ ἔνα μόνο λειτουργέσται
ιερουργό τῆς μοναξιάς.

Ἐκεῖ δὲν φθάνουν ἡ φουρτοῦνες
καὶ τῶν παθῶν ἡ ταραχή,
μίση καὶ ζήλεις δὲν τ’ ἀγγίζουν,
δέν τ’ ἀσχημέζει ὀλιοβοῖ.

Καὶ μόνον ὅσες παραδίες πιστεύουν
ὅσες τὸ νοῦθμον τ’ ἀγαπᾶν
σάν σέ προσκύνημα πρηγάνουν,
τό καίρονται καὶ τὸ εὐλογῆν.

Εἰν ὄμορφο τὸ παλατάπι
στὴ σιωπή, στὴ μοναξιά,
μά πιο πολύ τὸ ωμοφραΐνει
τοῦ Θοδωρῆ μας ἡ καρδιά.

Σ. Ζ.

Σ’ αὐτὸν τοὺς οἴστρους Σκόκες μου
ἡ Μούσα σου σέ φρει
γιατ’ εἶδες τὴν Λαντέρνα μας
τώρα τὸ καλοκαΐδι,
μά κάτσε ν’ ἀρκινήσουνε
οἱ γρέοι τοῦ Γενάρη
κι’ ἄν σέ βασιάγι κόπιασε
ν’ ἀνάψῃς τὸ φανάρι!

ΝΕΡΟΣΕΡΕΝΑΔΑ

Ἐποχέτες μέ τὸ φεγγάρι
ποῦτν’ ἔσχη βοαδνά,
βγήκαν ἔξω προειδά
ἔστωτίητα πατέα.

Κι’ ἀκούα παμποτίνα
στὴν νυχτερή σιγαλά
πούρθαν μέ τὸ τίνγκι, τίνγκι,
κάπου στὴν ἀκρογαλιά

Κι’ ἀπουσάτου σ’ ἔνα σπῆτη
ποῦσαν δόδα ξωτικά,
ἐβαροῦσαν ἡ κιτάρες
ἔνε καὶ σόλ ἀρμονικά.

“Αλλ’ ἀπάνου στό τραγοῦδι
«Ἄχ! γιά σένα λαχταρῶ»
ιπλούμ, ἀπάνουνθε τοὺς βρέχει
ἔνας σίκλος μέ νερό.

Κι’ ἔσφυγαν οἱ ἀναμιμένοι
ἀπὸ ἔρωτα σφροδό,
μέ τὴ φλόγα τους σιμένη
ἀπὸ τ’ ἄξαφνο νερό.

Φλάκι - Φλούκι.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

1) 2 τοῖς 0) 0 κατ’ ἔτος διὰ τὰς ἐν ὅ-
ψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ
δρ. 10, 000, πέραν τοῦ πεσσοῦ τούτου
τοῦ τόκου δριζομένου εἰς 1 τοῖς 0) 0 κατ’
ἔτος μέχρι 50, 000 δραχμῶν, πέρα δὲ καὶ
τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1) 2 τοῖς 0) 0.

2 τοῖς 0) 0 κατ’ ἔτος διὰ τὰς καταθέ-
σεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἔξ μηνας.

2) 1) 2 τοῖς 0) 0 μετὰ ἔν ἔτος

3 τοῖς 0) 0 μετὰ δύο ἔτη

3) 1) 2 μετὰ τέσσαρα ἔτη

4 0) 0 μετά πέντε ἔτη τούλαχιστον ὡς
καὶ διὰ τὰς διαφορετικές διαθέσεις.

Ο τόκος καταβάλλεται καθ’ ἔξαμπλιαν
τῆς 2 Ιανουαρίου καὶ 1 Ιουλίου.
Δέχεται καταθέσεις ταμιευτηρίου εἰς τρα-
πεζικὰ γραμμάτια 4 0) 0 καὶ εἰς χρυ-
σὸν 3 0) 0.

ΑΔΕΙΑΙ ΓΑΜΩΝ

Σπνρ. Λαμπρινός, Μαρία Μαριάτον (Καρδα-
νάτα)-Γεράσ. Καπάτος, Στάματος Αποστολάτον
(Αργοστόλιον)-Ιωάν. Κουρούκλης, Ζαχαρούλα
Φραγκάτα (Φραγκάτα)-Σπνρ. Βαλλάρος, Σταμα-
τοῦλα Καμπίτη (Κεραμιές)-Σπνρ. Μονοελάτον (Χανδάτα)-Σάββας Μα-
ρούλης, Σταματοῦλα Ρουμπάτον (Περατάτα).

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ
ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

— “Η Βουλή συγκαλεῖται μεθαύριον.

— Απόδειξες δτι ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν
ῆμεδα ἥσυχοι, διότι ἐν ἐρατίη περιπτώσει δὲν
πιστεύομεν δι τὸ ἡμάσωρε δ Βενζέλος τριακοσί-
οντα πενήντα τετράκοντας καὶ τόν ἐνοχλοῦν.

— Παραμένει οἰκογενειακῶν ἐνταῦθα ὁ ἀγα-
πητός μας συμπολίτης καὶ φίλος, Αλεξανδράτος
Αγιώνιος Βαλσαμάκης ἐφημέριος τῆς Ὀδη-
οῦ ἐλληνικῆς ἐκκλησίας.

— Αφίκετο οἰκογενειακῶν εἰς Κεραμές δ ἀξι-
ότιμος συμπολίτης κ. Νικόλαος Λικιαδόπουλος
ἐφοπλιστής.

— Ο συνταξιοῦχος παθηγητής κ. Κορνελάτος
διαμένων διαρκῶς ἐν Αργοστολίῳ, ἀναλαμβάνει
ἰδιαίτερας παραδότεις καὶ δέχεται οἰκοτρόφους
φοιτῶντας εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα ἔχων αὐτὸν
ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν του.

— Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς πανηγύρεως τοῦ Δρα-
πάρου, συνελήφθη δπλ τῶν δεινοτροπικῶν δρά-
γαν τὸ φυγόδικος Λονκᾶς Πετράτος.

— Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν ι.κ. Διον. Ραζῆ ιαχυ-
δρομικοῦ ἑπαλήλον καὶ Αλεξάνδρου Χαροπάτου
ἔχηκαν Θηραίας. ἐγένετο συνεισφοράδια τ